

Злата. [заканено] Мушу Маргавридесъ, хемъ туй да и го оставите — да са испита кой е той простакъ, дѣто смѣй да са подиграва съсъ цивилизацията.

Маргар. [намръщено] Трѣба да обадите кой е този бербантинъ. [сички са изгледватъ].

Димитр. [сжщо] Трѣба да го обадите, ако ли нѣ...

Маргар. Ако ли нѣ, сички кавалери ще отиджтъ на хапуса, я сега.

Митю. (на Маргаридя) Господине, туй тука не е Европа.

Маргар. Ти кой си?

Митю. Той, който ма видишь.

Маргар. Ти ли си? — азъ я сеги ще ти направѣж кефа.

Митю. Ти да отидешъ въ Гърцко да си правишь кефа.

Димитр. Той си търси белата.

Злата. Съсъ свѣщъ, дѣ, дѣ!

Маргар. (на Митя) Гиди простакъ.

Митю. Уста си сбирай!

Маргар. Мизерабилъ!

Митю. Вагабонтинъ!

Маргар. (разлютоено) Вагабонтинъ? (впуска са да го одари).

Б. Стойна. Во имя Отца и Сина и Св. дуфа.

(Митю препенява Маргаридя, който пада).

Злата и Анка. Лийо!

(Димитраки са впуска на Митя, който го отблъсва. Герги и Пенчо си впускатъ посрѣдъ да растърватъ).

Маргар. (като става) Сабията ми нѣма да го направѣж на парчета.

Димитр. Ахъ, револвера си не зехъ.

Пенчо. (на Митя) Тегли са на старна.

Митю. Не щѣ да знаѣж.

Маргар. (на Митя) Бербанти.

Герги. (на Митя) Махни са.

Маргар. Я сега ще та научѣж азъ тебе (излиза горделиво изъ пжтнитѣ врата).

Димитр. Дуелъ, дуелъ (отива слѣдъ него).

Митю. Сопа, сопa.

Злата. Отидохъ, ам' сега?

Анка. Ахъ, Боже!

Марійка. Да си вървимъ.

Злата. Дѣ й Райчю? фенеря у него. Да го видѣж. (Отиватъ и тритѣ изъ кжщнитѣ врата).